

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení konaném v Plzni dne 10.10.2012 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Milana Štejra a přísedících Jaroslava Pružince a Ing. Jana Kotnauera, **t a k t o :**

Obžalovaný

J [redacted] F [redacted],

nar. [redacted] v [redacted], státní občan České republiky, naposledy trvale bytem [redacted]
[redacted], [redacted], t.č. ve vazbě ve [redacted],

j e v i n e n,

že

v přesně nezjištěné době kolem 19,00 hodin dne 13.2.2012 v [redacted], část [redacted], pod ulicí [redacted]
[redacted], po předchozím požití alkoholických nápojů, se ve staré zahradní chatce obývané
A [redacted] H [redacted] a J [redacted] Ž [redacted], pohádal s přítomným poškozeným W [redacted]
K [redacted], nar. [redacted], který byl pod vlivem požitého alkoholu a který hádku vyvolal
svým opakovaným vulgárním slovním napadáním obžalovaného, a který poté obžalovaného
vyzval, aby se šli ven prát, čemuž obžalovaný nakonec vyhověl, před chatkou došlo
k fyzickému konfliktu mezi obžalovaným a poškozeným, během něhož obžalovaný razantně
udeřil poškozeného nejméně třikrát do hlavy a nejméně jedenkrát do hrudníku nalezenou

dřevěnou latí, kterou vzal z hromady dřeva u chatky, a poté nechal poškozeného ležet na zemi před chatkou, po chvíli na výzvu A ■■■ H ■■■ poškozeného odtáhl před vedlejší zahradní chatku, kde poškozený přebýval společně s J ■■■ D ■■■, tam jej přikryl, nechal ležet s tím, že odchází přivolat lékařskou pomoc, což však neučinil a na místo se nevrátil, v důsledku útoku obžalovaného utrpěl poškozený zranění spočívající v puklině čelní kosti a očníce vpravo, rozlámání stropů očnic s výhřezem prokrvácené tukové tkáně pravé očníce jejím stropem do dutiny lebeční, pohmoždění spodiny čelních laloků mozku, otoku mozku, zlomení nosních kůstek, rozlámání chrupavek nosu, vícečetných tržně zhmožděných ranách a oděrkách obličeje a vlasové části hlavy, krevních výronech měkkých pokrývek lebečních v místech korespondujících s tržně zhmožděnými ranami hlavy, krevních výronech očních víček a spojivek vpravo, krevních výronech a tržně zhmožděných ranách rtů, povrchní tržné rány hřbetu levé ruky, krevních výronech a oděrkách na rukou, následkem čehož u poškozeného došlo k rozvinutí otoku pohmožděného mozku spojeného s poruchou vědomí, k vdechnutí krve do plic a jeho smrti, kdy mrtvého poškozeného našel dne 14.2.2012 kolem 07,00 hodin J ■■■ D ■■■,

t e d y jinému úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví a způsobil takovým činem smrt,

č í m ž s p á c h a l

zvláště závažný zločin těžké ublížení na zdraví dle § 145 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku a

o d s u z u j e s e

podle § 145 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **devíti (9) let**.

Podle § 56 odst. 1, 2 písm. d), odst. 3 trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje do věznice **s ostrahou**.

O d ů v o d n ě n í :

Z důkazů provedených v hlavním líčení bylo zjištěno, že obžalovaný dne 13.2.2012 navštívil své známé, svědky A ■■■ H ■■■ a J ■■■ Ž ■■■, kteří bydleli v chatce v ■■■, část ■■■, pod ulicí ■■■. Svědkům pomáhal s obstaráním a přípravou dřeva na topení, během dne požíval alkoholické nápoje. Sousední chatku obýval poškozený W ■■■ K ■■■ a svědek J ■■■ D ■■■. Ti přišli do chatky obývané svědky A ■■■ H ■■■ a J ■■■ Ž ■■■ v odpoledních hodinách. Oba byli pod vlivem alkoholu, svědek J ■■■ D ■■■ šel spát do sousední chatky a poškozený pokračoval v požívání alkoholických nápojů. V průběhu pozdního odpoledne opakovaně slově napadal obžalovaného pro jeho rasu a sexuální orientaci, přičemž používal na adresu obžalovaného vulgárních výrazů. Opakovaně také vyzýval obžalovaného, aby si to šli spolu vyřídit ven před chatku, takzvaně „na férovku“, čímž měl jednoznačně na mysli, že má dojít k fyzickému střetu. Obžalovaný nakonec těmto

výzvam poškozeného vyhověl a společně vyšli před chatku. V té době bylo kolem 19,00 hodin, byla tma a nikdo další před chatku s nimi nešel. Po chvíli se obžalovaný vrátil do chatky a sdělil přítomným svědkům A■■■■ H■■■■ a J■■■■ Ž■■■■, že poškozený už nikoho urážet nebude. Svědkyně A■■■■ H■■■■ se šla podívat ven a viděla poškozeného, který ležel na zemi a nehýbal se. Všimla si i nevýrazných stop krve na čele poškozeného. Protože byla zima, měla o poškozeného obavu. Vyzvala obžalovaného, aby poškozeného odtáhl k sousední chatce, kde poškozený přebýval. Obžalovaný jí vyhověl, dotáhl poškozeného před sousední chatku, tam jej přikryl a nechal ležet s tím, že odchází přivolat lékařskou pomoc. Nikoho však nepřivolal a na místo se nevrátil. Poškozeného později svědkové J■■ D■■■ a J■■■■ Ž■■■ přemístili do chatky, v té době ještě žil, ale nekomunikoval s nimi. Druhý den ráno kolem 07,00 hodin svědek J■■ D■■■ zjistil, že poškozený je mrtvý a společně se svědky A■■■■ H■■■■ a J■■■■ Ž■■■■ událost oznámili na policii. O průběhu vlastního fyzického střetu mezi obžalovaným a poškozeným před chatkou soud nemá informace z žádných přímých důkazů. Ze znaleckého posudku z oboru soudního lékařství však bylo jednoznačně zjištěno, jaká zranění poškozený při střetu s obžalovaným utrpěl, týmž znaleckým posudkem byl stanoven i mechanismus vzniku nejzávažnějších zranění. Soud tak má za prokázané, že obžalovaný během konfliktu razantně udeřil poškozeného nejméně třikrát do hlavy a nejméně jedenkrát do hrudníku nalezenou dřevěnou latí, kterou vzal z hromady dřeva u chatky. Ze závěrů znaleckého posudku také bylo zjištěno, že u poškozeného následně došlo k rozvinutí otoku pohmožděného mozku a k vdechnutí krve do plic, což vedlo k jeho smrti.

Obžalovaný v přípravném řízení ani v hlavním líčení k věci nevypovídal, nevyjádřil se ani k obsahu prováděných důkazů. Neuplatnil tedy žádnou obhajobu, na kterou by měl soud reagovat.

Shora uvedený skutkový děj je prokazován především výpověďmi svědků A■■■■ H■■■■ a J■■■■ Ž■■■■, kteří shodně popsali, co se odehrálo během dne 13.2.2012. Shodli se v tom, že obžalovaný je přišel navštívit, a byť požíval alkoholické nápoje, nevyvolal žádné problémy. Naopak, konflikt s obžalovaným vyvolal poškozený, který bezdůvodně obžalovaného vulgárně urážel a opakovaně vyzýval, aby s ním šel ven řešit situaci fyzickým konfliktem. Svědkové se shodli i v tom, že obžalovaný vyhověl až několikáté takové výzvě. Svědkyně A■■■■ H■■■■ popsala i stav poškozeného poté, co konflikt před chatkou skončil, ale i reakce obžalovaného. Uvedla, že obžalovaný se vyjádřil v tom smyslu, že poškozený už nikoho napadat nebude a přislíbil, že zajistí pro poškozeného odbornou lékařskou pomoc. Potvrdila i to, že obžalovaný se ale už na místo nevrátil. Svědkyně též uvedla, že během dne topila v kamnech dřevem, které lámal obžalovaný, jednalo se o dřevěné hranoly, které byly složeny před chatkou.

V přípravném řízení byla vyslechnuta i řada dalších svědků. Svědek J■■ D■■■ připustil, že společně s poškozeným požil během dne větší množství alkoholických nápojů. V důsledku opilosti si události toho dne nepamatuje. Vybavil si pouze, že s pomocí svědka J■■■■ Ž■■■ přemístili poškozeného do chatky, předtím ležel venku před chatkou. Ráno našel poškozeného mrtvého.

Svědkové S■■■■ R■■■, J■■■■ Š■■■ a V■■■ Š■■■■ k věci nic podstatného neuvedli.

Listinnými důkazy bylo potvrzeno, že úmrtí poškozeného bylo svědky ohlášeno na

Obvodní oddělení policie ČR Plzeň Vinice dne 14.2.2012 v 08,15 hodin. V té době měl svědek J. D. 3,26 promile alkoholu v krvi, svědek J. Ž. 0,97 promile alkoholu v krvi a svědkyně A. H. nebyla pod vlivem alkoholu. Svědek J. D. měl ještě v době odběru krve v 15,50 hodin, v krvi 1,62 promile alkoholu, svědek J. Ž. ve 13,00 hodin ještě 0,30 promile alkoholu. Obžalovaný byl zadržen téhož dne v 10,30 hodin. Krev ke zkoušce na alkohol mu byla odebrána ve 12,30 hodin, v té době měl v krvi ještě 0,71 promile alkoholu. Téhož dne odpoledne vydal pro potřeby odborného zkoumání součásti svého oděvu. Ohledání místa činu bylo zahájeno v 9,20 hodin. Při tomto úkonu byla zadokumentována před chatkou, kterou obývají svědkové A. H. a J. Ž., krevní kaluž, z níž byl odebrán vzorek jako biologická stopa č. 1. Další krevní stopy byly nalezeny u pěšiny, která vede ke druhé chatce, a chatky, stěry z nich byly označeny jako biologické stopy č. 3 až 9. Jako věcná a pachová stopa byla zajištěna čepice (stopa č. 2) a hodinky (stopa č. 10), jako věcná a biologická stopa byl zajištěn kufr (stopa č. 12) a rukavice (stopa č. 13). Krom toho byly zajištěny i doklady a osobní věci poškozeného. U chatky, kterou obývají svědkové A. H. a J. Ž., se nacházela hromada dřeva, jako vzorky byly zajištěny tři kusy latí o rozměrech 5,5x5,8x121 cm, 4,8x1,9x118 cm a 4,8x3x120 cm. Místo činu bylo zachyceno na plánu, průběh ohledání byl zaznamenán fotograficky. Fotograficky byly zaznamenány i jednotlivé stopy a místa jejich nálezů. K odbornému zkoumání byly předloženy i oděvní součásti poškozeného.

Ze znaleckého posudku o chemicko toxikologickém vyšetření plyne, že poškozený měl v době smrti v krvi 2,24 promile alkoholu, jiné toxikologicky významné látky v jeho krvi a moči zjištěny nebyly. Odborným zkoumáním zajištěných stop bylo zjištěno, že nalezené krevní stopy vykazovaly krevní skupinovou vlastnost „0“. Krevní stopa stejné skupinové vlastnosti byla nalezena i na šedé mikině a černé mikině vydané obžalovaným a na kalhotách vydaných svědkem J. D. Krevní skupinovou vlastnost „0“ vykazovala dle znaleckého posudku z oboru soudního lékařství krev poškozeného. Naopak, dle odborného vyjádření, tuto skupinovou vlastnost nevykazovala krev obžalovaného ani svědků A. H., J. Ž. a J. D. Odborným vyjádřením z oboru genetika byla konstatována shoda DNA ze stop č. 1 a 3 zajištěných na místě činu (krevní stopy) s DNA poškozeného.

Již byl zmíněn znalecký posudek z oboru soudního lékařství. Znalci provedli pitvu poškozeného, přičemž zjistili na jeho těle zranění podrobně popsaná ve výroku rozsudku. Bezprostřední příčinou smrti poškozeného byl otok pohmožděného mozku. Poranění hlavy poškozeného je dle znalců vysvětlitelné opakovanými razantními údery proti hlavě poškozeného tvrdým předmětem o menší ploše s hranami. Předložené dřevěné latě jsou dle znalců předměty způsobilé přivodit taková zranění. Krevní výrony a oděrky na ruku poškozeného a povrchní tržnou ránu hřbetu jeho levé ruky lze považovat za stopy pasivní obrany. V době smrti se poškozený nacházel ve stavu těžkého stupně opilosti, pro který je typická vrávoravá chůze spojená až s pády. Zranění poškozeného nevedlo ke smrti okamžitě, nýbrž s prodlevou několika desítek minut až hodin. Nelze vyloučit, že v případě poskytnutí včasné odborné lékařské péče mohl být zachován při životě. Smrt poškozeného nastala v noci z 13.2.2012 na 14.2.2012 a je v přímé a příčinné souvislosti s napadením poškozeného jinou osobou. V hlavním líčení znalci dodali, že údery proti hlavě poškozeného byly vedeny se značnou razancí, jednalo se o údery s rozmachem, s náprahem. K otázce polohy těla poškozeného v době zasazení ran, znalci uvedli, že zraněné části hlavy musely být v době útoku útočníkovi dobře přístupné. Pokud byly rány vedeny proti obličejové části hlavy, hlavně proti pravé polovině, poškozený mohl ležet na tvrdé podložce nebo být hlavou opřený o stěnu.

Pokud jde o rány v levé části hlavy, hlava byla skloněna na podložce na opačnou stranu. Orientace poranění dokládá, že v průběhu napadení došlo ke změně polohy poškozeného. V hlavním líčení znalec nedodal nic, co by jeho závěry měnilo.

V přípravném řízení byl opatřen i znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, kterým byl posuzován jeho psychický stav. Z jeho závěrů plyne, že obžalovaný v době spáchání trestné činnosti netrpěl žádnou duševní chorobou v pravém slova smyslu. Jedná se u něj o lehkou až středně těžkou mentální retardaci se sociálně maladaptivními rysy. Je uživatelem marihuany, pervitinu i alkoholu, vše bez vyjádřené závislosti. V době spáchání trestné činnosti se jednalo o afektogenní jednání pod vlivem alkoholu ve středně těžké prosté opilosti. V době spáchání trestného činu byly rozpoznávací schopnosti obžalovaného nepodstatně sníženy, jeho ovládací schopnosti byly sníženy podstatně, a to do středu mezi jejich uchováním a vymezením. Na tomto snížení se rozhodující měrou podílel požitý alkohol, další roli hrál přítomný afekt, mentální defekt a osobnostní rysy obžalovaného. Motivace jednání obviněného nevycházela ze žádných psychopatologických pohnutek, popudem byl situační opilecký konflikt. Ve vztahu k požívání alkoholu jsou jeho rozpoznávací i ovládací schopnosti částečně, ne však podstatně snižované, a to pro mentální defekt a osobnostní rysy, nikoliv pro vyjádřenou závislost. I přes svoji mentální retardaci je schopen chápat smysl trestního řízení, dokazování, účel a smysl případného trestu. Z psychiatrického hlediska není dle znalce pobyt obžalovaného na svobodě nebezpečný.

Byl opatřen i znalecký posudek z oboru psychologie. Dle znalkyně je intelekt obžalovaného nerovnoměrně rozložený, pohybuje se na pomezí pásem lehké a středně těžké mentální retardace. Lehké mentální retardaci potom odpovídá praktická úroveň společenského fungování. Osobnost obžalovaného je prostá, dětinsky egocentrická, s emoční labilitou a sníženou kapacitou vyrovnávat se s překážkami a frustracemi. Byl schopen správně chápat a vnímat průběh stíhaného jednání a sled jednotlivých událostí. Jeho schopnost prožité reprodukovat je omezena obecně slabými verbalizačními schopnostmi. Komplikací pro reprodukci prožitého je i tendence vyplňovat vyprávění konfabulacemi ve snaze sociálně vyhovět a dát odpověď na kladenou otázku. V době činu jednal v afektu prostém, zkratkové jednání prokázáno nebylo. Nebyla zjištěna patická motivace, znalkyně motivaci shledává v graduujícím situačním konfliktu dvou podnapilých jedinců podpořeným dlouhodobějším negativním vztahem k poškozenému. Snižovaná intelektová úroveň omezuje frustrační toleranci obžalovaného a schopnost vyrovnat se s invektivami a provokacemi ze strany poškozeného. Obžalovaný není osobností primárně agresivní, ale agresivita se může objevit v zátěži. I přes sníženou mentální úroveň si byl schopen uvědomit nepřipustnost a nebezpečnost násilného nakládání s druhým člověkem. Prognóza dalšího vývoje osobnosti obžalovaného ve vztahu k protisociálním jednáním je ztížena, a to zejména jeho sníženým intelektem, absencí zázemí a sociální podpory, jeho přílnavostí k sociálně deviantním skupinám a jistou zakořeněností sociálně patologických návyků. V hlavním líčení znalkyně odpověděla na dotazy, šlo spíše o vysvětlení původních závěrů posudku.

Z obsahu uvedených důkazů dle názoru soudu jednoznačně plyne, že v době, kdy došlo k fyzickému konfliktu mezi obžalovaným a poškozeným, na místě nikdo jiný nebyl. Je tedy jednoznačné, že objektivně zjištěná zranění způsobil poškozenému obžalovaný. Mechanismus vzniku nejzávažnějších zranění, která nakonec vedla ke smrti poškozeného, byl plně prokázán závěry znaleckého posudku z oboru soudního lékařství a dle názoru soudu je vyloučeno, že by zranění mohla vzniknout jinak, než aktivním a cíleným jednáním obžalovaného. Opakované razantní údery zasazené pomocí dřevěného hranolu svědčí dle

názoru soudu o tom, že obžalovaný jednal v přímém úmyslu způsobit poškozenému újmu na zdraví. Dislokace úderů, z nichž valná většina směřovala na hlavu poškozeného, vede soud k závěru, že obžalovaný si musel být přinejmenším vědom, že může svým jednáním způsobit těžkou újmu na zdraví poškozeného a byl s takovým následkem srozuměn. I při mentálních schopnostech vyplývajících ze závěrů znaleckého posudku z oboru psychologie si totiž obžalovaný musel být vědom, že v oblasti těla poškozeného, kam svůj nejrazantnější útok směřoval, jsou umístěny důležité orgány, jejichž poškození je vážným zásahem do zdraví poškozeného. Ve vztahu ke způsobení následku v podobě těžké újmy na zdraví poškozeného tak soud shledal zavinění obžalovaného minimálně ve formě eventuálního úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Ze závěrů znaleckého posudku z oboru soudního lékařství plyne, že smrt poškozeného nastala v přímé a příčinné souvislosti se zraněním, které utrpěl při útoku jiné osoby, tedy obžalovaného. K tomu, aby byla uznána trestní odpovědnost obžalovaného za tento následek, postačí zavinění ve formě nedbalosti. Právě tuto formu zavinění soud shledal, když dospěl k závěru, že obžalovaný si počínal tak, že věděl, že může smrt poškozeného způsobit (opakované razantní údery tvrdým předmětem do oblasti hlavy, ponechání zraněného poškozeného bez lékařské pomoci) a bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že následek nenastane (§16 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku). Pokud by soud dospěl k závěru, že obžalovaný měl úmysl poškozeného usmrtit, nebylo by možno takovou právní kvalifikaci použít, jednání obžalovaného by muselo být kvalifikováno jako zvlášť závažný zločin vraždy. Soud ale po zhodnocení všech dostupných důkazů dospěl k závěru, že úmysl obžalovaného, způsobit smrt poškozeného, není jednoznačně a bez pochybností prokázán. Vzal přitom v úvahu i fakt, že obžalovaný byl naprosto pasivní ve vztahu k vyprovokování konfliktu, ať už prvotního konfliktu slovního, tak i následného konfliktu fyzického. Pokud by chtěl obžalovaný způsobit smrt poškozeného, měl dostatek příležitostí ho usmrtit okamžitě, nemusel ho ponechávat žijícího na místě. Jednání obžalovaného proto bylo kvalifikováno tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku. Zbývá dodat, že soud se jen těžko mohl zabývat úvahami o tom, zda se ze strany obžalovaného nejednalo o nutnou obranu, jak naznačil v závěrečné řeči obhájce. Obžalovaný žádnou obhajobu v tomto směru neuplatnil a ani z jiných důkazů nevyplynulo, že by poškozený útočil razantně vůči obžalovanému, případně svůj útok zdůraznil použitím předmětů, které by bylo možno považovat za zbraň. Na těle obžalovaného nebyla zjištěna naprosto žádná zranění, která by o něčem takovém svědčila.

Při stanovení druhu a výměry trestu soud přihlédl ke všem hlediskům uvedeným v § 39 trestního zákoníku. Při hodnocení povahy a závažnosti činu soud vzal v úvahu především neodčinitelný následek, který obžalovaný svým jednáním způsobil, na druhé straně vzal v úvahu, že obžalovaný svým jednáním nenavodil situaci, která v tento následek vyústila, ba naopak tuto situaci vyprovokoval poškozený. K osobě obžalovaného bylo zjištěno, že je svobodný, nemá žádnou vyživovací povinnost, je nemajetný. Za dobu pobytu ve vazbě je obžalovaný hodnocen kladně. V minulosti byl na území České republiky dvakrát soudně trestán. Nejprve byl odsouzen trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-město ze dne 14.9.2011 č.j. 27T 100/2011 pro přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku. Byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání tří měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu patnácti měsíců, trestní příkaz nabyt právní moci dne 2.12.2011. Poté byl odsouzen rozsudkem téhož soudu ze dne 1.12.2011 č.j. 27T 124/2011-108 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 6.6.2012 č.j. 50To 79/2012-180. Byl uznán vinným zvlášť závažným zločinem loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku a byl mu uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání dvou roků s podmíněným odkladem na zkušební dobu tří roků, za současného zrušení výroku o trestu z trestního příkazu citovaného výše. Nyní projednávaného činu se tedy obžalovaný dopustil ve zkušební době podmíněného

odsouzení. Prognózu resocializace obžalovaného soud hodnotí jako výrazně ztíženou, jednak vzhledem k závěrům znaleckého posudku z oboru psychologie, jednak s ohledem na fakt, že obžalovaný čin spáchal ve zkušební době podmíněného odsouzení i pro násilnou trestnou činnost. Žádnou polehčující okolnost ve smyslu § 41 trestního zákoníku soud neshledal. Jako přitěžující okolnost dle § 42 písm. p) trestního zákoníku hodnotil předchozí odsouzení obžalovaného. Obžalovaný byl ohrožen sazbou trestu odnětí svobody od osmi do šestnácti let. Soud po zhodnocení všech uvedených skutečností dospěl k závěru, že odpovídající je trest odnětí svobody uložený blíže dolní hranice zákonné trestní sazby, ve výměře devíti let. Pro jeho výkon by měl být obžalovaný podle § 56 odst. 1 písm. d), odst. 2 písm. d) trestního zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou, neboť se jedná o trest uložený za zvlášť závažný zločin ve výměře převyšující osm let. Soud však dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že se jedná o jeho první pobyt ve vězení, je možné na něho účinněji zapůsobit prostředky mírnějšího typu věznice. Proto bylo využito ustanovení § 56 odst. 3 trestního zákoníku a obžalovaný byl pro výkon trestu zařazen do věznice s ostrahou.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho obsahu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze. Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházející rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jeho způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

V Plzni dne 10. října 2012

JUDr. Milan Štejr, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Kateřina Votípková